



Arrest

**nr. 151 316 van 27 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LOOPMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 mei 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 11 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2010 werd ingediend door :

A.(...), R.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk is om naar zijn thuisland terug te keren en nog minder om zich daar op een normale wijze verblijfsdocumenten te laten overhandigen doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat, indien hij zou moeten terugkeren, dit een inbreuk zou zijn op zijn privé- en familielevens. Echter, er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen overtredingen heeft begaan of crimineel gedrag heeft vertoond, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, is bereid om opleidingen te volgen in knelpuntsectoren, heeft een vriendenkring, is werkwilleg en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in de fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Eveneens op 3 mei 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 11 maart 2013 in kennis gesteld.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verzoeker voegt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan zijn verzoekschrift toe als tweede bestreden beslissing.

2.2. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zijn enig middel enkel richt tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en geen middel aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan *“van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht”*, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen draagkrachtige motieven ten grondslag te liggen. Uit de wetteksten, die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht, blijkt dat de bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de overheid er alzo toe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur moet tevens op motieven berusten die niet alleen in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (R.v.St. 22 mei 1991 nr 37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Aan de materiële motiveringsplicht is aldus voldaan wanneer een beslissing wordt geschraagd do°r deugdelijke motieven en dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als het consistentiebeginsel.

Inzake die materiële motiveringsplicht kan nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze gekomen is tot haar besluit (cfr. R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624).

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven Acco, 1990, 31).

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie

bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cfr. R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411 en R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954).

Of nog . het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Voorts houdt deze zorgvuldigheidsplicht in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

Eerste onderdeel van het middel :

Ter motivering van de hier bestreden beslissing stelt DVZ dat de instructie/richtlijn van 19.07.2009 door de Raad van State vernietigd is geworden (onder verwijzing naar de arresten dd. 09.12.2009 en 05.10.2011) eraan toevoegend dat bijgevolg de criteria van die instructie/richtlijn niet meer van toepassing zijn. Deze stelling is pertinent onjuist.

De Raad van State heeft de instructie inderdaad vernietigd bij arrest van 09.12.2009 (nr. 198.769).

Evenwel heeft de terzake bevoegde overheid - te weten de Staatssecretaris hierin gevolgd en ondersteund door zijn Minister - onmiddellijk te kennen gegeven dat zij in het kader van de discretionaire bevoegdheid voortvloeiende uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de inhoudelijke criteria van voornoemde instructie onverminderd zullen blijven toepassen.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaard.

Met het arrest van 05.10.2011 (nr. 215.571) heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet voldaan is aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke DVZ heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Primo werd de instructie 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest van 05.10.2011; dat gebeurde bij arrest van 09.12.2009.

Secundo wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 05.10.2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer door de Staatssecretaris of door zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gebezigd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan noch tegen een weigering die ondermeer (maar niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals DVZ heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde twee arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premissen, die juridisch kennelijk onjuist is, wordt met naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

DVZ overweegt in de bestreden beslissing dat de goede integratie en de aangehaalde elementen van lokale verankering (op affectief, sociaal en economisch vlak) op zich niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan en de facto louter behoren tot de gegrondheidsfase.

Evenwel dient enerzijds onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State erkend te worden dat een goede integratie in de belgische maatschappij en een iangdurig verblijf redenen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen al is men daartoe niet verplicht.

De bestreden beslissing vermeldt echter niet op afdoende en pertinente wijze in casu en in concreto de door verzoeker bijgebrachte argumenten van verblijfsduur en integratie (én waarvan hij het bewijs leverde middels een omstandig stukkenbundel) niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden.

Anderzijds kan verwezen worden naar de gevestigde rechtspraak in die zin dat een lang verblijf in België en de daaruit voortvloeiende en opgebouwde sociale banden met het Rijk onderzocht moeten worden zowel vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zonder meer at te wijzen als irrelevant in de ontvankelijkheidsfase miskent DVZ het concept buitengewone omstandigheden" en blijft haar beslissing derhalve onvoldoende gemotiveerd."

3.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voorafgezegde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.6. Blijkens het administratief dossier had verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 oktober 2010 gebaseerd op zijn verblijf in België bij de familie van zijn broer, zijn integratie, zijn tewerkstellingskansen en zijn duurzame lokale verankering, waarbij hij verwijst naar de zgn. instructie van 19 juli 2009.

3.7. Verzoeker houdt hoofdzakelijk een theoretisch betoog over de ingeroepen beginselen en beweert vervolgens dat de juridische analyse die door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt gemaakt in de beslissing met betrekking tot de vernietigde instructie onjuist is. De redenen die verzoeker hiervoor aanreikt, kunnen echter niet worden gevolgd. In de beslissing wordt het volgende gesteld: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen”*. Het door verzoeker vermelde vernietigingsarrest van de Raad van State van 9 december 2009 wordt wel degelijk in de beslissing vermeld, zodat de kritiek van verzoeker dat enkel zou worden verwezen naar het arrest van 2011 kant noch wal raakt. Vervolgens is het wel degelijk naar recht verantwoord om te stellen dat de criteria van de instructie niet langer van toepassing zijn. Ondanks verzoekers betoog dat de instructie nog wel zou gelden omdat toezeggingen in die zin zouden zijn gedaan, merkt de Raad op dat de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te primeren op eventuele eigen standpunten van het bestuur. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220 932). De instructie van 19 juli 2009 werd door de Raad van State vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. Uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie kan dus op zichzelf geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid te besluiten van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 6 maart 2012, nr. 218 332; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De Raad wijst er terloops op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend nadat de bedoelde instructie reeds was vernietigd. Uit deze toestand kan dus onmogelijk een schending worden afgeleid van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur.

3.8. De kritiek van verzoeker op de overweging uit de bestreden beslissing dat *“de overige elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, is bereid om opleidingen te volgen in knelpuntsectoren, heeft een vriendenkring, is werkwilleg en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld”* is evenmin gegrond. Dit standpunt van de verwerende partij stemt immers overeen met de vaste rechtspraak van de Raad van State: *“De omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij beweert dat het concept ‘buitengewone omstandigheden’ door de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn miskend.

3.9. Er werd geen schending aangetoond *“van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht”*. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het evenredigheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht, al dan niet in samenhang met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is deels onontvankelijk en deels ongegrond. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN